

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jednal v hlavním líčení v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladimíra Najdekra a soudců přísedících Jaroslavy Krkoškové a Anny Chytilové a dne 29. listopadu 2022 rozhodl **takto**:

Obžalovaný

Jiří Z.,

narozen xxx v xxx, OSVČ, bytem xxx,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

zprošťuje obžaloby

státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Přerově ze dne 13.12.2017, sp. zn. 3 ZT 78/2017 ve znění jejího doplnění pro skutek, že

dne 23.05.2017 ve 14:00 hod. v xxx, okres xxx, na ulici xxx, před domem č. xxx, po předchozí slovní rozepři s poškozeným Karlem K., nar. xxx, kterým byl fyzicky napaden jednou ranou pěstí do obličeje, na kterou zareagoval tak, že jej pravou rukou uhodil do oblasti krku pod bradu a oběma rukama jej chytil za ramena a od sebe odstrčil tak, že poškozený upadl na záda s následným úderem s hlavou o zem na vydlážděný chodník zámkovou dlažbou, kdy při tomto pádu utrpěl poškozený Karel K., nar. xxx v xxx, trv. bytem xxx, zranění, a to akutní subdurální krvácení vpravo, zhmoždění mozku velikosti 23-25 mm na rozhraní temenního a spánkového laloku mozkového vpravo a subarachnoidální krvácení s nutností hospitalizace v nemocničních

Shodu s prvopisem potvrzuje Vlasta Zezulová.

zařízeních, přičemž poškozený po dlouhodobé hospitalizaci, která trvala přes 1 rok ve vegetativním stavu s řadou zdravotních komplikací, dne 3.6.2018 zemřel,

čímž měl podle obžaloby spáchat jednak zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku a jednak přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť tento skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 47114975, sídlem Drahojbejlova 1404, Praha, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Ladislava M., nar. xxx, bytem xxx odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v průběhu hlavního líčení byl zjištěn tento skutkový děj: Dne 23.05.2017 okolo 14:00 hod. přijel obžalovaný osobním vozem na ulici xxx v xxx, před dům č. xxx, aby si zde převzal své nezletilé dcery k realizaci styku dle soudního rozhodnutí, přičemž při příjezdu na místo dvakrát zatroubil houkačkou vozidla. Poté, co obžalovaný vystoupil z auta, mu poškozený Karel K., nar. xxx, řekl: „My máme zvonek.“, obžalovaný reagoval: „Neřvi furt dědku.“, poškozený na to: „Ty hajzle, co si ty myslíš?“, obžalovaný reagoval: „Už zas?“, poškozený na to: „Ano ty.“, obžalovaný řekl: „Běž do postele.“. Poté jde poškozený k obžalovanému, který stojí opřený o své vozidlo. Poškozený říká: „Co ty si myslíš čoveče Jirko?“, obžalovaný reaguje: „Neřvi po mě.“, poškozený se slovy: „Co neřvi?“ napadl obžalovaného úderem pěstí do obličeje, na což obžalovaný reagoval předpažením rukou, přičemž poškozeného pravou rukou, ve které držel mobilní telefon, udeřil pod bradu a poté odstrčil poškozeného oběma rukama od sebe, v důsledku čehož poškozený upadl na zem.
2. **Obžalovaný** vypověděl, že se v celém případě se cítí naprosto nevinný. Díky tomu, že se rozvedl, tak bývalá manželka jako pomstu udělala tady tu hrůzu, že si vykonstruovali nějakým způsobem napadení obžalovaného, které obrátili proti němu. Obžalovaný si přijel pro děti V. a K. na 14 hodin, jak měl soudem stanoveno, na ulici xxx v xxx k němu přišel pan Karel K., který jej napadl fyzicky jednou ranou do obličeje, po které obžalovaný okamžitě spadl na zem. Nikdo obžalovanému nepomohl, obžalovaný měl zranění, musel si přivolat první pomoc, která jej odvezla do nemocnice na rentgeny a na vyšetření. Nic jiného se nestalo, v těch obžalobách je to úplně vykonstruované, nic takového obžalovaný neudělal, poškozeného se ani nedotkl, ba naopak ten útok od poškozeného byl tak zákeřný, že na to obžalovaný neuměl ani nedokázal zareagovat, protože se díval na svoje děti, jak přijíždí v autě. Obžalovaný dále uvedl, že předložil důkazy o tom, že předmětný útok poškozeného byl plánovaný bývalou ženou obžalovaného jako pomsta za rozvod, a dokonce i předem o tom byl vyhotoven dokument v Kroměříži na centru pro děti SVP, kde se o tom píše. Skutek, který se ještě nestal, ale už byl na papíře, a paní Z. si ho byla v ten den převzít osobně, paní ředitelka toho centra a etopedka to podepsaly a poslaly to obžalovanému poštou. Zatroubení bylo pokaždé, když si obžalovaný přijel pro děti. Pokaždé zatroubil 2x krátce a děti vždycky přišly, byl to takový signál.

Shodu s prvopisem potvrzuje Vlasta Zezulová.

3. Když v předemtný den přijela bývalá manželka obžalovaného s dětmi k jejich předání obžalovanému, děti začaly křičet v autě, seděly vzadu, přijely těsně za auto obžalovaného. Lenka Z. se otočila na děti, aby je uklidnila, aby nekřičely. Samozřejmě ty děti křičí na povel, křičí bez slz, protože nechtějí být s tátou, ony jsou indoktrinované matkou a prostředím, ve kterém žijí, babičkou. Obžalovaný se díval, kdy děti konečně vystoupí, auto bylo nastartované, a v tu chvíli k obžalovanému přišel K. Křičel, obžalovaný jenom otočil hlavu, K. stál před obžalovaným, cosí na obžalovaného zařval a obžalovaný dostal silnou ránu, byl z toho šoku, šel okamžitě k zemi. Obžalovaný neměl možnost se nějak bránit, bylo to během vteřiny. Tu ránu dostal obžalovaný pravou rukou poškozeného do levé strany, na tvář. Podle zdravotní zprávy z nemocnice v xxx měl obžalovaný podlitiny. Ve chvíli, kdy obžalovaný dostal tu ránu, byl opřený o auto, v ruce měl telefon, kterým nahrával celý kontakt. Obžalovaný neviděl, co se dělo s K., obžalovaný ležel na zemi. Na zemi obžalovaný poškozeného neviděl. Po několika sekundách, 10 nebo i více, vystoupila bývalá manželka obžalovaného z auta, přešla přes obžalovaného, 2x mu dupla na záda a šla za K., jestli ho zvedla z předklonu nebo prostě nějakým způsobem ho narovnala, a říkala mu „dobrý“ a on na to „fajn, tak zavolej ty policajty“, jako kdyby to bylo fakt domluvené.
4. Týden předtím, při předávání dětí 16.5., byl incident kvůli žákovské knížce, kdy Karel K. na obžalovaného přišel s tyčí. Obžalovaný řekl v autě V., že ji žádá o ukázání žákovské knížky, ona utekla a řekla, že obžalovanému nic ukazovat nebude. Lenka Z. zavolala Policii ČR, ta věc řešila domluvou, obžalovanému byla ukázána žákovská knížka V., on poděkoval a odjel.
5. **Svědčyně Lenka Z.**, bývalá manželka obžalovaného, vypověděla, že tehdy pracovala v xxx u rodičů obžalovaného. Musela vyzvednout V. ze školy, K. ze školky a jet do xxx, kde musela předat děti. Obžalovaný trval na tom, že to musí proběhnout v xxx. Děti byly většinou nespokojené, nechtěly za tátou, protože ten pořád vytvářel nějaký úplně nepřijemný tlak na děti. Když svědkyně přijížděla k jejich baráku, je to mírně do kopce, děti už v autě řvaly, že za tátou nechtějí. Dcera V. seděla vzadu za sedadlem řidiče. Svědkyně ještě kontrolovala děti, říká jim: „Hej děcka nekřičte, to bude dobrý.“, pak se dívala k brance a vidí obžalovaného, jak mají s poškozeným ruce nahoře a mají nějaký konflikt mezi sebou. Obžalovaný poškozeného praštil rukou, kde měl mobil, pod bradu, obžalovaný poškozeného chytl za ramena a odžduchl ho od sebe. Obžalovaný pak sám předstíral pád, že se sesunul po kapotě auta. Pořád držel ten mobil, protože si každé předávání dětí nahrával. Když měli obžalovaný s poškozeným oba ruce nahoře, tak se drželi a byli v tom tlaku oba dva. Svědkyně si nepamatuje, kdo dal první ránu. Svědkyně si pak pamatuje, že se poškozený vyvrátil dozadu, to už svědkyně vystartovala z auta, běžela poškozeného zvednout, byla na obžalovaného naštvaná, něco zamumlala, možná byla i vulgární, řekla, ať už jde do prdele nebo něco v tom smyslu. Svědkyně není schopna popsat intenzitu odžduchnutí, prostě obžalovaný chtěl, aby byl poškozený pryč, tak prostě do něho žduchl. Svědkyně pak posadila poškozeného a ptala se ho, jestli je v pořádku. Svědkyně viděla, že je poškozený trochu podřený na ruce, na loktu, proto se ho ptala, jestli je v pohodě. Obžalovaný si zavolal sanitku, ta přijela. Svědkyně ještě přeparkovala auto, když viděla, že poškozený je jakž takž v pořádku, tak nechtěla, aby to viděly dcery. Svědkyně neviděla, že by se poškozený někde udeřil. Přijeli také policajti, které volala asi svědkyně, ptali se poškozeného, ten tu situaci nějak popsal. Poté policajti odešli a svědkyně najednou viděla, že poškozenému začíná být hrozně špatně. Svědkyně si myslela, že tím rozčilením a vším má nějaký záchvat z cukrovky, tak poslala holky, ať poškozenému okamžitě donesou cukrovou vodu. Pak šli pro židličku, protože poškozený se začal kácet. Poblíl se hned, jak mu svědkyně dala tu cukrovou vodu, posadili ho na židli a zavolali záchranku.

6. S obžalovaným, jakožto bývalým manželem se svědkyně vídá jenom u soudu. Obžalovaný jim dělá problémy, svědkyně už by chtěla, aby byl konec, myslí si, že už by si obžalovaný mohl žít svůj život, ona si žije svůj život, je jí to jen líto vůči dětem, že se špatně vdala.
7. **Svědkyně V. Z.**, dcera obžalovaného a Lenky Z., vypověděla, že ví, že ten den měly mít předání někdy odpoledne po škole, a ví, že to bylo celkem na knap se školou a s předáním a že dojely na čas. Obžalovaný už stál před brankou opřený o auto a už vytruboval, vždycky tam vyřvával nějak, nechoval se úplně vhodně, když bylo to předání, vždycky bylo nějaké problémové. Svědkyně s matkou a sestrou zaparkovaly auto pod autem obžalovaného, a zůstaly v autě, protože svědkyně viděla, jak poškozený, který vyšel z branky, stojí před obžalovaným a obžalovaný stojí opřený zády o své auto a nějak se tam začali požduchovat. Úplně přesně si svědkyně nepamatuje, jak to bylo, kdo koho udeřil první, ale potom obžalovaný poškozeného nějak odstrčil od sebe, odžduchnul ho směrem na ramena a poškozený spadl přímo na záda na chodník, který je před brankou, a matka svědkyně vyběhla z auta a začala poškozeného zvedat. Potom Lenka Z. odvezla dcery zadní bránou k domu a poslala je domů, ať jdou za babičkou. Svědkyně ví, že poškozený už byl naštvaný z toho, jak pořád obžalovaný vytruboval. Obžalovaný vždycky přijel a vytruboval, že už je tam, a dělal tím naschvály. Poškozeného už to nebavilo a vyšel před tu branku. Obžalovaný si dcery vždycky nahrával, takže svědkyně ví, že držel telefon v ruce. Svědkyně ví, že to nebyla nějaká hospodská rvačka, ale obžalovaný s poškozeným se požduchovali. Blíž svědkyně neví. Ví, že obžalovaný byl poslední v tom, že odžduchnul poškozeného, bránil se, prostě reagoval, měl asi strach, že ho poškozený žduchne, ale prostě ho odtlačil od sebe. Svědkyně nedokáže odhadnout, jak silně obžalovaný poškozeného odstrčil. Poškozený spadnul celým tělem, matka svědkyně ho tam potom šla posbírat, zvedala ho. Tam, kam poškozený spadnul, je zámková dlažba.
8. K obžalovanému má svědkyně takový vztah, že už jej nebere jako otce, biologicky to možná je její otec, ale ona ve vztahu s ním nemá nic společného. Naposledy se viděli před více než rokem u soudu, kdy se svědkyně obhajovala, že se s obžalovaným nechce stýkat. Vidají se jenom u soudu.
9. **Svědkyně Ladislava M.**, matka Lenky Z., vypověděla, že 23.5.2017 byl ten den, kdy si obžalovaný měl přijít ve 14:00 hod. přebírat děti, svědkyně byla v horním patře domu a něco dělala na počítači. Najednou slyšela hrozný křik, že se něco stalo, tak se podívala z okna a viděla, že pan K. stojí v takové nějaké divné poloze, tak přihrbně, mezi chodníkem a cestou. Byl tam nějaký křik, děti letěly za svědkyní do domu a říkaly: „Tatínek shodil dědu“, říkala to V., tak svědkyně s dětmi sešly dolů a šly se podívat, co se stalo. Venku svědkyně viděla, že je obžalovaný opřený zády o své auto, v ruce držel mobil. Mezitím přijeli policajti, záchranka, ošetřovali obžalovaného, poškozený tvrdil, že mu nic není. Po 15-20 minutách se poškozenému udělalo tak strašně špatně, že museli zavolat sanitku znovu, kácel se k zemi.
10. Poté, co se to stalo, byl poškozený několik měsíců v nemocnici v xxx, na JIPce, kde byl v bezvědomí, poté ho převezli na JIP s kyslíkem do xxx. Tam svědkyně jezdila 2x, 3x týdně, vždycky odpoledne autobusem z xxx, což bylo docela náročné. Ten stav se neměnil, to bylo pořád stejné. Pak se stalo, že poškozený umřel a svědkyně s dcerou se musely o všechno dál starat samy. Je to náročné, protože svědkyně spoustu fyzické práce nezvládne. S panem K. svědkyně žila 30 let jako jeho partnerka v jednom domě, v jednom bytě, měli společné finanční prostředky, protože oba chodili do práce, tak si mohli dopřát vzhledem ke zdravotnímu stavu svědkyně sem tam nějakou dovolenou u moře.
11. **Svěděk Lukáš V.**, v době předmětného skutku zdravotnický záchranář ZZS Olomouckého

kraje, vypověděl, že se předmětného dne vraceli z nějakého výjezdu z xxx s kolegou, přijeli na základnu do xxx a dostali pokyn k výjezdu k případu napadení. Přijeli na místo, obžalovaný seděl opřený o auto venku na ulici a stěžoval si, že byl napaden, svědek už přesně neví, co mu tenkrát bylo nebo na co si stěžoval, na pohled na něm nebylo nic závažného. Obžalovaný říkal, že byl napaden tím starším pánem. Ten starší pán nebo jeho manželka říkali, že se na sebe s obžalovaným vrhli, že se váleli po zemi po té zahradě. Obžalovaného uložili do auta, změřili mu tlak atd., shledali, že obžalovaného vezmou na ošetření do nemocnice k rentgenologickému vyšetření. Během toho přišel někdo od policie, že ten druhý pán má poraněnou ruku, jestli by se mu na to nepodívali. Ten druhý pán stál s manželkou někde v zahradě, svědek s kolegou tam za ním šli, on že ošetření žádné nepožaduje, že do nemocnice jet nechce. Tak mu odezinfikovali a přelepili ruku. Svědek na tom starším pánovi, kromě zraněného prstu, neviděl žádná další povrchová zranění. Svědek se znovu toho pána zeptal, jestli nechce odvézt do nemocnice na ošetření, byla tam i policie, on všem stále tvrdil, že ne, takže nic nebránilo tomu nechat ho na místě, protože byl při vědomí, orientovaný, spolupracující. Po krátké době po návratu na základnu vyjížděla druhá posádka s lékařem na stejnou adresu. Svědkovi to bylo divné, co se tam stalo, když se před chvílí odtamtud vrátili, tak volal na dispečink, k čemu jedou, a bylo mu sděleno, že tam jedou k nějakému bezvědomí.

12. **Svědék Zdeněk F.**, v době předmětného skutku řidič ZZS Olomouckého kraje, vypověděl, že si pamatuje, že je operační středisko poslalo na výjezd, kde mělo dojít údajně k napadení. Když přijeli na místo, tak tam stála zelená Fabia a u ní seděl na zemi obžalovaný. Jevil se jako zraněný, byl takový malátný, stěžoval si asi na bolesti hlavy, tak se o něj svědek s kolegou začali starat, vyšetřili ho, naložili ho do sanitky. Potom se na místě pohyboval ještě jeden muž, který měl odřeninou na ruce, tu s kolegou ošetřili, ten muž s nimi ale nechtěl nikam jet. Svědek si nevybavuje, jestli už byla policie na místě, když přijeli.
13. **Svědék Dominik V.**, v době předmětného skutku vrchní asistent Policie ČR, Obvodního oddělení xxx, vypověděl, že jel na místo s kolegou skrz nějaké předávání dětí, nějaké neshody mezi manžely ohledně předávání dětí. Nakonec to vyústilo v nějaké fyzické napadení, které se potom řešilo. Na místě svědek obžalovaného neviděl, s obžalovaným řešil všechno kolega Lukáš H. Svědek se tehdy bavil s paní Z., říkala, že byli domluveni na nějakém čase ohledně předání dětí, že se někde zpozdila, že kvůli tomu vznikl ten konflikt, že pan Z. dojel před dům pana K., že tam snad měl troubit autem, panu K. se to nelíbilo, tak ho na to upozornil nebo něco v tom smyslu a kvůli tomu potom vznikl ten konflikt. Co si svědek pamatuje, tak pan K. začal to napadení, on to sám na místě tvrdil a stál si za tím, že začal on na základě těch slovních výměn, co tomu předcházely. Pan K. prý pana Z. uhodil, nějaký útok prostě vedl, pan Z. se bránil, svědek neví, jestli K. odžduchl nebo jestli vedl taky úder. Pan K. měl nějakou oděrku na ruce, tak ho ještě přesvědčovali, aby si aspoň tu oděrku nechal ošetřit. Pan K. neříkal, že by se mu něco stalo, že by spadl, nic takového neříkal.
14. Ze **zvukového záznamu** označeného R20170516175403 (záznam na CD č.l. 198 spisu) soud zjistil, že tento záznam učiněný na mobilní telefon obžalovaného zachycuje průběh předání nezl. dcer obžalovaného a jeho bývalé manželky 16.5.2017 (identifikace aktérů, jejichž hlasy jsou na uvedeném zvukovém záznamu zachyceny, vyplývá i z dalších provedených důkazů a nebyla v řízení spornou, jedná se o obžalovaného, poškozeného, Lenku Z., Ladislavu M. a další osoby). Ladislava M. se ptá obžalovaného, proč troubí, on odpovídá, že proto, že chce, L. M. se ptá, jestli je obžalovaný normální, on se ptá, jestli je L. M. normální. Obžalovaný požaduje vidět žákovskou knížku nezl. V., říká, že bez té žákovské neodjede. Poškozený v čase 5:45 nahrávky říká: „Jirko máš nějaké přání?“, obžalovaný odvětí: „S tebou vůbec“, poškozený reaguje: „Ty hajzle jeden, co ty si myslíš?“, obžalovaný: „To co ty určitě ne.“. Po

několika vteřinách poškozený říká: „Vypadni odsud.“, obžalovaný reaguje: „Zkus mě uhodit a volám policajty.“, poškozený říká: „To klidně uhodím, ale to by jí bohužel uškodilo při tvém zdravotním...“, obžalovaný: „A co jako?“, poškozený dále říká obžalovanému, ať vypadne, že je na soukromé cestě, obžalovaný oponuje, že to není soukromá cesta.

15. Ze **zvukového záznamu** označeného R20170523145841 (záznam na CD č.l. 198 spisu) soud zjistil, že tento záznam učiněný na mobilní telefon obžalovaného zachycuje průběh předmětného skutku (identifikace aktérů, jejichž hlasy jsou na uvedeném zvukovém záznamu zachyceny, vyplývá i z dalších provedených důkazů a nebyla v řízení spornou, jedná se o obžalovaného, poškozeného a Lenku Z.). Obžalovaný zahájil nahrávání 23.5.2017 ve 14:58:41, je slyšet jeho dvojí zatroubení houkačkou automobilu, výstup obžalovaného z auta. Poté poškozený říká: „My máme zvonek.“, obžalovaný reaguje: „Neřvi furt dědku.“, poškozený: „Ty hajzle, co si ty myslíš?“, obžalovaný: „Už zas?“, poškozený: „Ano ty.“, obžalovaný: „Běž do postele.“. Poté je slyšet příjíždějící vozidlo, které zastaví, a dětský křik vycházející pravděpodobně z tohoto vozidla. Náhle je slyšet poškozeného, jak říká: „Co ty si myslíš čoveče Jirko?“, obžalovaný: „Neřvi po mě.“, poškozený: „Co neřvi?“, obžalovaný: „Abys po mě neřval.“, poškozený: „Co neřvi?“. Ze zvyšující se intenzity hlasu poškozeného je přitom zřejmé, že se k sobě poškozený s obžalovaným vzájemně přibližují. Dále je slyšet šramot (cca 3 vteřiny), stále je přitom slyšet chod motoru vozidla, které přijelo jako druhé. Po dalších cca 5 vteřinách je slyšet bouchnutí dveří od auta a po dalších cca 4 vteřinách hlas Lenky Z., který říká: „Dobrý? Dobrý? Dobrý?“ Poškozený na to reaguje: „Dobrý...jo“. Obžalovaný říká: „Já volám záchranku“. Lenka Z. říká: „Běž domů dědo, on bude dělat zase...“, poškozený říká: „Zavolej ty policajty“, obžalovaný říká: „Tak to chlapče, totos přehnal, já volám záchranku.“, poškozený říká: „Co toto?“.
16. Ze **zvukového záznamu** označeného R20170523140409 (záznam na CD č.l. 198 spisu) soud zjistil, že tento záznam učiněný na mobilní telefon obžalovaného zachycuje situaci vzápětí po potyčce obžalovaného s poškozeným 23.5.2017 (identifikace aktérů, jejichž hlasy jsou na uvedeném zvukovém záznamu zachyceny, vyplývá i z dalších provedených důkazů a nebyla v řízení spornou, jedná se o obžalovaného, poškozeného, Lenku Z. a další osoby). Lenka Z. říká záchranářům, že její bývalý manžel napadl jejího tátu, že si prostě dali do držky, záchranář se ptá, kdo je napadený, obžalovaný sděluje, že to on volal záchranku, L. Z. říká, že dědovi teče z nosu krev a má něco s prstem, obžalovaný sděluje, že ho bolí ruka a pusa, že dostal po čuni. Záznam dále zachycuje komunikaci uvnitř sanitního vozu, včetně komunikace obžalovaného s policistou, který se ptá obžalovaného, co se stalo, obžalovaný mu sděluje, že si přijel vyzvednout děti, „ten“ mu začal nadávat „ty hajzle jeden“ a obžalovaný dostal zleva ránu do čelisti, obžalovaný upadl na obrubník, bolí ho pravá ruka, pravá noha a hlava. Policista sděluje obžalovanému, aby pak donesl lékařskou zprávu a že zatím bude věc vedena jako přestupek, a pokud by se věc podle lékařské zprávy jednoho nebo druhého vyvinula jinak, tak by se věc případně překvalifikovala na trestný čin. Obžalovaný polemizuje s postupem, kdy ho někdo z ničeho nic fyzicky napadne a on jede do nemocnice a je to kvalifikováno jako přestupek. Policista mu opět sděluje, že určující pro kvalifikaci budou lékařské zprávy.
17. V rámci hlavního líčení provedl soud k **důkazu** listinné důkazy, z nichž je třeba zmínit především následující:
- Z lékařského potvrzení z 23.5.2017 (č.l. 34) soud zjistil, že obžalovaný byl v Nemocnici xxx na chirurgické ambulanci vyšetřen a ošetřen pro zhmoždění obličeje, pravého lokte a boku. Pracovní neschopnost nebyla chirurgickou ambulancí vystavena.

- Ze zprávy ošetřujícímu lékaři z 23.5.2017 (č.l. 35) soud zjistil, že Karel K. byl 23.5.2017 v 15:25 hospitalizován v Nemocnici xxx pro úrazové subdurální krvácení v bezvědomí – kómatu.
- Z úmrtního listu (č.l. 397) soud zjistil, že poškozený Karel K. dne 3.6.2018 zemřel.
- Ze zprávy Základní školy xxx z 18.1.2018 (č.l. 247) soud zjistil, že dcera obžalovaného V. Z. dne 23.5.2017 ve škole byla a vyučování trvalo do 12:20 hodin.
- Ze zprávy Mateřské školy xxx z 19.1.2018 (č.l. 248) soud zjistil, že dcera obžalovaného K. Z. dne 23.5.2017 v mateřské škole byla, v kolik hodin odcházela si učitelky již nepamatují.
- Ze zprávy Ing. Františka Z. (č.l. 249) soud zjistil, že Lenka Z. byla 23.5.2017 v práci od 7:45 do 10:20 hodin, kdy sdělila, že si bere propustku a jde k lékaři. 24.5.2017 již do práce nenastoupila – neschopenka – nemocná.
- Ze zprávy z konzultací a vyjádření Diagnostického ústavu pro mládež, střediska výchovné péče xxx z 10.9.2018 a 12.9.2018 (č.l. 539 – 542) soud zjistil, že uvedené zařízení kontaktovala matka V. Z. 21.4.2017 s žádostí o radu, protože je se svými dcerami ve složité životní situaci, rozvádí se s otcem svých dětí a situace kolem rozvodu je velmi vyhrocená. Hlavním důvodem žádosti je neochota dětí trávit čas se svým otcem. Z rozhovoru s V. mimo jiné vyplynulo, že při minulém předávání dětí otec napadl otce matky, který je ve vážném stavu po pádu v nemocnici. V. k otci nechce, bojí se ho. Na žádost matky nezl. V. Z. byla vyhotovena zpráva z konzultací, které proběhly 24.4, 3.5. a 16.5.2017 a ta byla zákonně zástupkyni předána 23.5.2017.

18. V rámci **dokazování soud postupoval podle § 2 odst. 5 trestního řádu** tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí. Provedené **důkazy soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu** na základě svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Po takto provedeném hodnocení důkazů má soud za prokázaný skutkový děj popsany v odstavci č. 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Důležitým důkazem v tomto směru je zvuková nahrávka (označená R20170523145841) zachycující průběh předmětného skutku a krátkého časového úseku, který mu předcházel. Byť to nebylo v řízení namítáno, soud považuje za vhodné uvést, že předmětné zvukové záznamy v daném případě mohou sloužit jako důkaz, neboť byly splněny podmínky pro zásah do soukromí osob (dalších osob zachycených na záznamu odlišných od osoby nahrávku pořizující - obžalovaného), bez jejichž souhlasu byla nahrávka pořízena. Obžalovaný totiž tyto nahrávky nijak nezneužíval, nezveřejňoval, použil je právě pouze k účelu prokázání okolností skutku, který je předmětem tohoto trestního řízení (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 5 Tdo 459/2007 a rozhodnutí Ústavního soudu ČR IV. ÚS 2425/09). Obecně je k těmto záznamům třeba uvést, že se jedná o důkazní prostředky, které není-li zpochybněna jejich pravost (zkreslování záznamu, manipulace se záznamem), zcela věrně zachycují zaznamenaný skutkový děj a obsah komunikace mezi aktéry tohoto děje, aniž by tento obsah mohl být více či méně zkreslen v rámci výpovědi svědka či obžalovaného. Pravost těchto nahrávek přitom v řízení nijak zpochybněna, resp. zpochybněována nebyla. Nahrávka označená R20170523145841 tedy v kontextu s výpovědí obžalovaného a výpovědí svědka V. jednoznačně prokazují, že obžalovaný přijel na místo osobním vozem, aby si převzal své nezletilé dcery k realizaci styku dle soudního rozhodnutí, 2× zatroubil houkačkou vozidla, vystoupil z vozidla, poté mezi ním a Karlem K. proběhla komunikace popsaná shora v odůvodnění tohoto rozsudku a Karel K. fyzicky napadl obžalovaného tak, že k němu přišel, kdy obžalovaný stal zády opřený o své vozidlo a v ruce držel mobilní telefon, a obžalovaného udeřil jednou ranou pěstí do obličeje. Jak již bylo naznačeno, obsah komunikace mezi obžalovaným a Karlem K. jednoznačně vyplývá z pořízené zvukové nahrávky. Výpověď obžalovaného je v rozsahu této části skutkového děje dle názoru soudu pravdivá, neboť koresponduje s obsahem zvukové nahrávky, na které je

zachyceno, že se Karel K. k obžalovanému přibližuje, a poté je slyšet šramot. Rovněž koresponduje s výpovědí svědka V., který vypověděl, že poté, co jako policista přijel na inkriminované místo, sám pan K. tvrdil, že začal to napadení a stál si za tím, že začal on na základě slovních výměn, co tomu předcházely. Pan K. prý pana Z. uhodil, pan Z. se nějak bránil. Dosud v podstatě nebyl průběh skutkového děje v řízení sporným. Ohledně dalšího vývoje skutkového děje se již provedené důkazy rozcházejí. Obžalovaný vypověděl, že se Karla K. ani nedotkl, po nečekané inzultaci z jeho strany upadl na zem, nijak Karla K. neodžduchnul. V této části však soud výpovědi obžalovaného nevěří, dle soudu se jedná o součást realizace práva obhajoby obžalovaného, neboť pravdivost výpovědi obžalovaného byla v této části vyvrácena jinými provedenými důkazy. Jedná se o výpověď Lenky Z. a výpověď V. Z., které měly konflikt obžalovaného a Karla K. pozorovat. Obhajoba zpochybňovala věrohodnost těchto svědkyň tvrzením, že mezi obžalovaným a jeho bývalou manželkou Lenkou Z. jsou po jejich rozvodu mimořádně konfliktní vztahy a dcera V. Z. je svou matkou bezpochyby manipulována proti otci – obžalovanému. Snahou obou svědkyň je dle obhajoby uškodit obžalovanému. Soud je však přesvědčen, že již sám obsah výpovědi těchto svědkyň o případnosti námitek obhajoby v tomto směru nesvědčí. Svědkyně V. Z. totiž vypověděla, že si pamatuje, že obžalovaný poškozeného nějak odstrčil od sebe, odžduchnul ho směrem na ramena a poškozený spadl přímo na záda na chodník, který je před brankou. Pokud byla svědkyně dotázána na intenzitu odstrčení ze strany obžalovaného, uvedla, že tuto nedokáže odhadnout, obžalovaný se bránil, prostě reagoval, měl asi strach, že ho poškozený žduchne, ale prostě ho odtlačil od sebe. Pokud by se svědkyně V. Z. snažila svou výpovědí obžalovanému lživě uškodit, je soud přesvědčen, že by byl obsah této výpovědi jiný v tom smyslu, že by obsahoval skutečnosti, které by i z laického pohledu stavěly obžalovaného do role agresora, resp. do účastníka konfliktu, který reagoval neadekvátně. Soud je zároveň přesvědčen, že svědkyni V. Z. je třeba považovat za věrohodnou. Při jejím výslechu soud neshledal žádné náznaky nevěrohodnosti této svědkyně, svědkyně neodpovídala na otázky naučeně, bylo zřejmé, že se snaží si okolnosti, na které je dotazována, vybavit. Sama skutečnost, že svědkyně nemá se svým otcem dobrý vztah, tuto svědkyni neznevěrohodňuje. S výpovědí V. Z. pak koresponduje výpověď L. Z., která vypověděla, že viděla obžalovaného, jak mají s poškozeným ruce nahoře a mají nějaký konflikt mezi sebou. Obžalovaný poškozeného praštil rukou, kde měl mobil, pod bradu, obžalovaný poškozeného chytl za ramena a odžduchl ho od sebe. Obžalovaný pak sám předstíral pád, že se sesunul po kapotě auta. K intenzitě odžduchnutí svědkyně uvedla, že není schopna popsat její intenzitu, prostě obžalovaný chtěl, aby byl poškozený pryč, tak prostě do něho žduchl. Opět tedy ze samotného obsahu výpovědi nelze shledat zřejmou snahu obžalovanému uškodit. Je pravdou, že ve větě: „Obžalovaný pak sám předstíral pád, že se sesunul po kapotě auta.“ je obsažen hodnotící soud, který vyznívá pro obžalovaného negativně v tom smyslu, že záměrně přeháněl reakci na jednání obžalovaného. To ovšem opět dle názoru soudu svědkyni nijak neznevěrohodňuje, neboť je již ze samotného sdělení svědkyně zřejmé, že se jedná o její hodnocení na základě jejího pozorování. Z dalšího vývoje situace zachyceného na nahrávce označené R20170523140409 pak vyplývá, že obžalovaný při rozhovoru s policistou dává najevo svou rozladu z toho, že bude věc řešena „jen“ jako přestupek. V kontextu celé situace se tedy jeví pravděpodobné, že zájmem obžalovaného bylo, aby právní následky jednání Karla K. (útok na obžalovaného) byly pro něj co nejcitelnější. Jeví se pak zcela reálné, že obžalovaný svou reakci na ránu utrženou od Karla K. tzv. „přehrával“, což L. Z. zaznamenala. Výpověď svědkyně L. Z. tedy soud považuje rovněž za pravdivou, neboť nebyly shledány okolnosti snižující věrohodnost této svědkyně, přičemž samotný negativní vztah mezi obžalovaným a svědkyní věrohodnost svědkyně nevylučuje. Svědkyně M. pak popisovala, jak viděla až situaci po předmětném konfliktu, kdy Karel K. stál v takové nějaké divné poloze – přihrbeně, mezi chodníkem a cestou a děti přiběhly za svědkyní do domu a V. říkala: „Tatínek shodil dědu.“. Věrohodnost svědkyně M. v řízení také nebyla nijak

zpochybněna. Svědci V. a F. pak popsali až situaci po jejich příjezdu jako posádky záchranné zdravotní služby.

19. Z provedeného dokazování je tedy třeba zdůraznit jednoznačný závěr, že to byl Karel K., kdo po předchozí slovní výměně fyzicky zaútočil na obžalovaného, který stál opřený o své vozidlo, a to pěstí na obličej obžalovaného. Obžalovaný reagoval zvednutím rukou, přičemž rukou, ve které držel mobilní telefon, udeřil obžalovaného pod bradu a odstrčil Karla K. od sebe. Karel K. pak upadl na záda na chodník. Ani obžalovaný, ani Karel K. neměli po incidentu viditelné zranění, kromě odřenin na ruce Karla K..
20. Obhajobu, že celá situace byla na obžalovaného nachystána se záměrem mu uškodit ve sporu s jeho bývalou manželkou o jejich nezletilé děti, o čemž má svědčit skutečnost, že o předmětném incidentu mluvila dcera obžalovaného V. na středisku výchovné péče již před tím, než se incident stal, považuje soud za nepřipadnou. Pokud by totiž bývalá manželka obžalovaného byla schopna takové konspirace, jakou obžalovaný v rámci své obhajoby předestřel, jistě by součástí této konspirace nebyla taková nelogičnost, že dcera obžalovaného a jeho bývalé manželky bude ve středisku výchovné péče mluvit o incidentu, který se ještě nestal. Daleko pravděpodobnějším vysvětlením tohoto rozporu (zpráva střediska výchovné péče o tom, že nezl. V. Z. měla při pohovoru na tomto středisku sdělit, že při minulém předávání dětí otec napadl otce matky, který je ve vážném stavu po pádu v nemocnici) je prostá skutečnost, že je na zprávě o pohovoru s nezletilou V. uvedeno chybné datum a k tomuto pohovoru došlo reálně později, tedy až po předmětném incidentu. Jinak by totiž platil závěr, že Lenka Z. byla v rámci své konspirace schopna předvídat, že věci se vyvinou tak, že Karel K. skončí po předmětném skutku ve vážném stavu v nemocnici, a přimět dceru V., aby tuto zprávu reprodukoval na středisku výchovné péče, což je dle názoru soudu naprosto nereálné.
21. K hodnocení výpovědi obžalovaného, konkrétně k závěru, že o určité části skutkového děje vypovídá obžalovaný pravdivě a o určité části nikoliv, považuje soud za vhodné poznamenat, že tento závěr zcela koresponduje s tím, jak soudem zjištěné skutečnosti vyznívají ve prospěch či v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný tedy dle názoru soudu počátek incidentu spočívající v útoku Karla K. na obžalovaného popisuje pravdivě, neboť tyto skutkové okolnosti obžalovanému prospívají, v popisu další části incidentu již obžalovaný určité skutečnosti, které považuje soud za prokázané, nepřipouští (úder pod bradu Karla K., odstrčení), neboť se pravděpodobně obává, že pro něj budou mít nepříznivé trestněprávní následky (odpovědnost za spáchání trestného činu). Realizuje tedy své právo hájit se způsobem, jaký uzná za vhodné, soud nicméně dospěl k závěru, že tato obhajoba byla jinými důkazy, jak shora rozebráno, vyvrácena (zejm. výpovědi svědkyň V. a L. Z.).
22. Soud pak považoval za nadbytečné provedení dalších navržených důkazů. Výslech svědka H.– policisty, který hovořil s obžalovaným v sanitním vozu, je nadbytečný, neboť tento rozhovor je zachycen na zvukovém záznamu z 23.5.2017 pořízeném po předmětném incidentu. Znalecké důkazy týkající se příčin vzniku zranění Karla K., resp. jeho smrti považuje soud za nadbytečné s ohledem na níže popsané právní závěry.
23. Pokud jde o **právní kvalifikaci** jednání obžalovaného, dospěl soud k následujícím závěrům. Příjezd obžalovaného na místo, jeho zatroubení a následnou slovní výměnu mezi obžalovaným a Karlem K. je třeba považovat za okolnosti, které mají svůj význam v tom smyslu, že vedly ke spáchání skutku, respektive jeho spáchání umožnily. Tímto jednáním (ať už kteréhokoli z aktérů obžalovaný – Karel K.) však nebyla naplňována skutková podstata žádného trestného činu, nejednalo se ani o nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému

trestním zákonem ve smyslu § 28 tr. zákoníku, ani o přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákoníkem ve smyslu § 29 tr. zákoníku. Jednání obžalovaného tedy lze dle názoru soudu označit za nevhodné a neetické, neboť obžalovaný věděl (jak je zřejmé z obsahu zvukového záznamu z 16.5.2017), že Karlu K., resp. svědkyni M. vadí, že na sebe obžalovaný upozorňuje troubením, namísto toho aby zazvonil na zvonek, nejedná se však o jednání, které by bylo v kolizi s normami trestního práva, resp. představovalo skutečnost předvídanou v normách upravujících okolnosti vylučující protiprávnost. Uvedené platí i pro slovní výměnu obžalovaného s Karlem K. Dne 23.5.2017 je to obžalovaný, kdo první reaguje verbálně neadekvátně, neboť po sdělení Karla K.: „My máme zvonek.“ reaguje obžalovaný slovy: „Neřvi furt dědku.“, tedy neslušně, arogantně, nicméně nepáchá tímto jednáním trestný čin, nevyvolává nebezpečí či nevede útok ve smyslu okolností vylučujících protiprávnost upravených trestním zákoníkem. Při předávání dětí 16.5.2017 zase osvědčuje zvukový záznam označený R20170516175403, že prvním, kdo se v komunikaci mezi obžalovaným a Karlem K. dopouští vulgarismu, je Karel K., neboť na otázku Karla K.: „Jirko, máš nějaké přání?“, obžalovaný odvětí: „S tebou vůbec“, a poškozený reaguje: „Ty hajzle jeden, co ty si myslíš?“. Nezbyvá tedy než konstatovat, že komunikace mezi obžalovaným a Karlem K. byla vyostřená a verbální neslušnosti padaly z obou stran. Relevantním při právní kvalifikaci předmětného jednání je tak až jednání Karla K., kterým vedl útok ranou pěstí vůči obžalovanému. Zatímco o okolnostech, které se odehrály dosud, platí, že nenaplňují skutkovou podstatu žádného trestného činu a neopravňují k jednání předvídanému v ustanoveních o okolnostech vylučujících protiprávnost dle trestního zákoníku, uvedené jednání Karla K. (úder pěstí na obličej obžalovaného) je dle názoru soudu jednoznačně útokem ve smyslu § 29 odst. 1 tr. zákoníku. Jednalo se o úmyslné protiprávní jednání Karla K. proti jiné osobě – obžalovanému, kterým Karel K. ohrožoval zájem chráněný trestním zákonem – zdraví obžalovaného. V případě, že takovýto útok hrozí, respektive trvá, je subjekt, vůči kterému je tento útok veden, oprávněn se bránit ve smyslu § 29 tr. zákoníku, tedy i jednáním, které by jinak naplňovalo znaky trestného činu. V řízení bylo prokázáno, je to patrné zejména ze zvukové nahrávky zachycující průběh konfliktu obžalovaného s Karlem K., že potyčka mezi obžalovaným Karlem K. trvala maximálně několik vteřin, 3-4 vteřiny. Je tedy nepochybné, že jednání obžalovaného bylo bezprostřední reakcí na útok Karla K., nejednalo se o nějaké oplácení, respektive v obecné rovině jednání, které by směřovalo vůči útoku, který byl již ukončen (exces extenzivní). Zároveň nebyly v řízení zjištěny žádné indicie k závěru, že by obžalovaný útok očekával a bylo by možno zvažovat, zda se mohl tomuto útoku vyhnout například tím, že by z místa odešel. Rovněž bylo prokázáno, že v okamžiku samotného útoku byl obžalovaný zády opřen o své vozidlo. Jeví se tedy zcela vyloučené, že by se obžalovaný mohl třeba i na poslední chvíli útoku Karla K. jednoduše vyhnout.

24. V řízení bylo také prokázáno, že reakcí obžalovaného na útok Karla K. byl úder obžalovaného rukou, ve které držel mobil, pod bradu Karla K. a odstrčení Karla K. od sebe. Z výpovědí obou svědkyň, které předmětný incident pozorovaly, je přitom zřejmé, že tyto svědkyně nepozorovaly, že by reakce obžalovaného byla nějak přehnaná, neadekvátní situaci. Při takto zjištěném skutkovém stavu dospěl soud k jednoznačnému závěru, že jednání obžalovaného, kterým obžalovaný reagoval na útok Karla K. na jeho zdraví, je nutnou obranou ve smyslu § 29 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž tato obrana nepochybně nebyla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Zde je třeba věnovat pozornost výslovnému znění právní úpravy zakotvené v § 29 odst. 2 tr. zákoníku, ze které *a contrario* vyplývá, že nutná obrana ve smyslu § 29 odst. 1 tr. zákoníku může být nepřiměřená způsobu útoku, může být dokonce zjevně nepřiměřená způsobu útoku. O nutnou obranu se nebude jednat až tehdy, pokud bude zcela zjevně nepřiměřenou způsobu. V daném případě je jistě tragickou okolností celé věci, že poměrně krátkou dobu po předmětném skutku se Karlu K. udělalo špatně, musel být odvezen do nemocnice, kde po více než 1 rok trvající hospitalizaci ve vegetativním stavu

s řadou zdravotních komplikací, dne 3.6.2018, zemřel. I přes to, že některé zejm. znalecké důkazy, které jsou obsahem spisu, svědčí o tom, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného při předmětném incidentu a následkem na zdraví, resp. životě Karla K., je soud za daných okolností přesvědčen, že tato okolnost (pokud by byla prokázána) nemá vliv na závěr o tom, že nutná obrana obžalovaného nebyla zcela zjevně nepřiměřenou způsobu útoku Karla K.. Tzv. proporcionalita mezi způsobeným následkem a následkem, který hrozil, je totiž výslovně zakotvena v ustanovení o krajní nouzi, jakožto okolnosti vylučující protiprávnost, dle § 28 tr. zákoníku. Ustanovení o krajní nouzi je ve vztahu k ustanovení o nutné obraně subsidiárním (nutná obrana je speciálním privilegovaným případem ke krajní nouzi) a upravuje situaci, kdy zájmu chráněnému trestním zákoníkem přímo hrozí nebezpečí. Požadavky na jednání osoby odvracející přímo hrozící nebezpečí jsou v případě krajní nouze přísnější, neboť zde musí být zachována právě uvedená proporcionalita mezi způsobeným následkem a následkem, který hrozil, předpokladem závěru o jednání v krajní nouzi je také zjištění, že nebezpečí za daných okolností nebylo možno odvrátit jinak. V případě nutné obrany jsou požadavky na jednání osoby odvracející přímo hrozící nebo trvající útok na trestním zákoníkem chráněné zájmy benevolentnější (nutná obrana nesmí být zcela zjevně nepřiměřená způsobu, může být tedy nepřiměřenou i zjevně nepřiměřenou), přičemž je vycházeno ze zásady, že riziko vyvolané útokem by měl nést útočník, nikoli obránce. Především pak v případě nutné obrany není zakotvena proporcionalita hrozícího a způsobeného následku. Jedním z rozdílů mezi nutnou obranou a krajní nouzí je právě požadavek proporcionality způsobeného a hrozícího následku u krajní nouze a požadavek na proporcionalitu intenzity útoku a obrany v případě nutné obrany s tím, že zákon výslovně umožňuje, aby byla obrana intenzivnější než útok. Z povahy věci totiž vyplývá, že obrana musí být zásadně tak intenzivní, aby útok jistě a bez rizika pro napadeného odvrátila, tj. musí být silnější než útok, avšak nesmí být zcela zjevně přehnaná (k tomu viz. rozhodnutí R 20/2008). Pod pojem *způsob útoku* na rozdíl od dřívějšího pojmu *povaha a nebezpečnost útoku* lze zahrnout jen poměr intenzity útoku a obrany, nikoli už poměr hrozící a vzniklé škody neboli poměr ohroženého a obětovaného právního statku, tzv. proporcionalita (*Šámal, P. a kol.* Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, § 29 odst. 2). V případě posuzování nutné obrany je totiž počítáno s tím, že obránce bude mít zpravidla malý časový prostor pro to, aby zvážil a korigoval intenzitu zvolené obrany a nelze na něj v tomto směru klást nepřiměřené požadavky (nevyvolal protiprávní stav). Přesně tak je tomu v daném případě, kdy bylo prokázáno, že celá potyčka mezi obžalovaným a Karlem K. trvala několik sekund a obžalovaný měl tedy velmi malý časový prostor na to zvážit, jak zareaguje. Přitom je třeba uvést, že pokud by byla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a závažnými zdravotními následky Karla K., respektive jeho smrtí, připadalo by na straně obžalovaného dle názoru soudu v úvahu max. zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Při zjištění, že jednání obžalovaného spočívalo v úderu Karla K. pod bradu a jeho odstrčení, přičemž nebylo prokázáno, že by jak úder, tak odstrčení byly nějak intenzivní, lze těžko dojít k závěru, že obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobit závažné zranění, resp. smrt obžalovaného (při absenci vědomé složky jsou tedy co do formy zavinění vyloučeny jak úmysl přímý a nepřímý, tak nedbalost vědomá; úmysl způsobit těžkou újmu na zdraví resp. smrt nespatřuje v jednání obžalovaného ani obžaloba, neboť pak by nepřipadala v úvahu kvalifikace dle § 146). Pokud by jednání obžalovaného nepředcházelo útok Karla K., bylo by v řízení pravděpodobně zjišťováno, zda mohl obžalovaný registrovat okolí předmětného incidentu a tedy zejména povrch, na který může Karel K. upadnout, zda vzal v potaz jeho věk, kondici a podobně. V daném případě to však nebyl obžalovaný, kdo protiprávní situaci vyvolal. Tuto protiprávní situaci vyvolal Karel K. svým útokem na obžalovaného a obžalovaný měl pouze okamžik na zvážení své reakce. Lze dokonce předpokládat, že reagoval spíše reflexivně. Poté co Karla K. odstrčil, již ve svém jednání vůči němu nijak nepokračoval. Dle názoru soudu je s ohledem na uvedené okolnosti nezbytné uzavřít, že

nutná obrana obžalovaného vůči Karlu K. na jeho zdraví byla co do své intenzity přiměřenou, nebyla zjevně nepřiměřenou, a proto nepochybně nebyla ani zcela zjevně nepřiměřenou. Skutečnost, že závažné zdravotní následky a smrt Karla K. byly s určitou mírou pravděpodobnosti důsledkem tohoto jednání, je sice politováníhodnou, avšak nelze jí přičítat obžalovanému k tíži při posuzování přiměřenosti jeho obrany proti předmětnému útoku (k tomu viz rozhodnutí R 25/1976). Bylo by totiž naprosto neadekvátně přísné, abychom po obžalovaném požadovali, aby v krátkém časovém okamžiku, který měl k dispozici, zvážil, že je Karel K. starším člověkem, který může zavravorat a upadnout na chodník, v důsledku toho u něj může dojít k závažnému zranění, které povede až k jeho úmrtí. Je třeba totiž připomenout, že Karel K. měl dostatečnou kondici na to, aby se k obžalovanému přiblížil a udeřil jej pěstí do obličeje. Při posouzení adekvátnosti obrany obžalovaného je vhodné se na věc podívat i z toho úhlu pohledu, co jiného měl/mohl obžalovaný udělat, aby se předmětnému útoku bránil. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný stál zády opřený o své vozidlo a útok jej evidentně zaskočil (na rozdíl od situace 16.5.2017, kdy obžalovaný říká Karlu K.: „Zkus mě uhodit a volám policajty“, tedy zjevně z něčeho dovodil, že by jej Karel K. mohl uhodit, 23.5.2017 nepředchází útoku Karla K. žádné takové sdělení ze strany obžalovaného). Na útok obžalovaný reagoval bouchnutím Karla K. rukou, ve které obžalovaný držel mobilní telefon, pod bradu a odstrčením Karla K. od sebe nijak přehnanou intenzitou. Za těchto okolností dle názoru těžko konstruovat jinou méně intenzivní obranu, která by byla dostatečně intenzivní na to, aby bezpečně útok Karla K. odvrátila, resp. mu zamezila v jeho pokračování. Dle názoru soudu se tedy nejedná ani o hraniční případ na samotné hraně nutné obrany a tzv. intenzivního excesu (tedy obrany, která již je zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku), neboť jak bylo již uvedeno, obrana obžalovaného v daném případě nebyla ani zjevně nepřiměřenou, tím spíše nemohla být zcela zjevně nepřiměřenou. Tomuto závěru nasvědčuje i obsah výpovědí svědkyň V. Z. a Lenky Z.. Jak vyplývá z jazykového výkladu zakotvení tzv. intenzivního excesu (obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku), zákonem předvídaná míra intenzity obrany, která již nebude okolností vylučující protiprávnost (§ 29 odst. 2 tr. zákoníku), musí být zcela zjevná, tedy patrná i vnějšímu pozorovateli, laikovi. Pokud ve výpovědích uvedených svědkyň, které předmětný skutek pozorovaly, není jediná indicie vedoucí k tomu, že jednání obžalovaného bylo (z jejich pozorování) nějak přehnané, neadekvátní, přispívá toto zjištění dle soudu k závěru, že obrana obžalovaného proti útoku Karla K. nemohla být zcela zjevně nepřiměřenou způsobu útoku. S ohledem na tyto závěry, z důvodu nadbytečnosti, nebyly v hlavním líčení prováděny znalecké důkazy týkající se zjišťování příčin poruch zdraví a úmrtí Karla K., neboť i v případě, že by byla prokázána příčinná souvislost mezi závažnými zdravotními následky, resp. smrtí Karla K. a jednáním obžalovaného, neměnilo by to nic na závěru soudu o tom, že obrana obžalovaného proti útoku Karla K. na zdraví obžalovaného nebyla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku, přičemž je třeba zdůraznit závěr, že s ohledem na zjištěné okolnosti by připadalo v úvahu maximálně zavinění ze strany obžalovaného ve formě nevědomé nedbalosti.

25. V odborné literatuře (např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, § 29 odst. 2) nalezneme právní názor, dle kterého i přesto, že v právní úpravě nutné obrany v trestním zákoníku není zakotvena tzv. proporcionalita mezi právním statkem ohroženým a obětovaným, musí zde být jistý korektiv pro případy mimořádného nepoměru ohrožených a obětovaných zájmů. S tímto právním názorem soud zcela souhlasí, avšak zdůrazňuje, že smrt obžalovaného v daném případě nepředstavuje „obětovaný“ právní statek. Při zvažování, zda byla dodržena zákonná míra přiměřenosti nutné obrany, je vždy zdůrazňován úsudek bránícího se s přihlédnutím k jeho psychickému stavu vyvolanému útokem (při zvažování těchto okolností dle názoru soudu připadá v úvahu právě pouze vědomá složka subjektivní stránky u bránícího se). Aby bylo možno hovořit o obětovaném právním statku,

bylo by nutno učinit předchozí závěr, že obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobit smrt jiné osoby a při zvolení míry intenzity své obrany se tedy vědomě rozhodl pro riziko způsobení smrti jiného. V daném případě a na základě zjištěných okolností je však soud jednoznačně přesvědčen, že obžalovaný nevěděl, že svým jednáním v rámci obrany proti útoku Karla K. může způsobit smrt útočníka. Závěr soudu o tom, že předmětná nutná obrana nebyla zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku, je tedy v souladu i s pravidlem uvedeným v úvodu tohoto odstavce.

26. Závěrem považuje za vhodné dodat, že předmětný skutek zjevně spadá do kontextu konfliktních vztahů obžalovaného s jeho bývalou manželkou, potažmo její rodinou, které souvisejí s rozvodem obžalovaného a jeho bývalé manželky a otázkou výchovy společných dětí. Při kontaktech, které jsou zachyceny na zvukových záznamech, které byly u hlavního líčení provedeny k důkazu, je to především obžalovaný, kdo se v této souvislosti při vzájemném kontaktu chová nevhodně a vytváří napjatou situaci. Je však třeba uvést, že není úkolem trestního soudu posuzovat uvedené konflikty a zevrubně zjišťovat, např. kdo a z jakých důvodů tyto konflikty převážně zapříčinil nebo zda např. toto nevhodné chování obžalovaného není reakcí na předchozí nevhodné chování kohokoli ze zúčastněných. Jak již bylo zdůrazněno shora (odst. č. 23 odůvodnění tohoto rozsudku), úkolem trestního soudu je posoudit skutek, který je předmětem obžaloby z pohledu norem trestního práva, kde toto nevhodné chování obžalovaného hraje „pouze“ roli okolnosti, která vedla k tomu, že se předmětný skutek stal.
27. Vzhledem k závěru soudu o tom, že se obžalovaný v daném případě svým jednáním bránil proti trvajícím útoku ze strany Karla K. na zdraví obžalovaného a tato jeho obrana nebyla zcela zjevně nepřiměřenou způsobu předmětného útoku, není jednání obžalovaného trestným činem ve smyslu § 29 odst. 1 tr. zákoníku. Soud proto obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby.
28. Poškození, kteří se připojili se svým nárokem na náhradu škody, respektive nemajetkové újmy, k tomuto trestnímu řízení pak byli podle § 229 odst. 3 tr. řádu odkázáni s tímto nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, protože byl obžalovaný zproštěn obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obžalovaného.

Olomouc 29. listopadu 2022

JUDr. Vladimír Najdekr v.r.
předseda senátu